

ISSN 0134-2266

TRÄHÄRKE

1979

NR. 6

ASJATU KARTUS

Kui Riina nädal tagasi venna bussile saatis, oli Rein üsna tõsine. Seepärast ütles Riina lahkumisel Reinule: «Pole midagi, küll hakkama saad!»

«Hea öelda, küll sa hakkama saad,» mõtles Rein bussis. Meelde tulid naabri-Jüri, vanaema ja ema sõnad.

Naabri-Jüri oli talle rääkinud, et pioneerilaagris on kõva kord: pead vara

tõusma, voodi üles tegema, sööklas abistama. Vanaema oli ikka korranud: käsi ja jalgu tuleb iga päev pesta, riides ole soojalt, ära külmeta end.

Emä soovis: ole tubli ja viisakas, poistega ära tülli mine, oma asju hoia korralikult.

Kui aus olla, siis oli Reinul kogu selle laagri ees väike kartus küll. Ja lisaks veel see tüütu vaikne tund. Kes siis südapäeval lesida tahab, kui tuhat tegemist ootamas.

Nädal möödus linnulennul. Siis tulid ema ja Riina korraks läbisõidul ootamatult laagrisse. Esimene küsimus muidugi: «Kuidas läheb!»

«Hästi. Meil on tore kasvataja Jane ja tähejuht Olev.»

«Mida te laagris ka teinud olete!» tundis Riina huvi.

«Meil toimuvad laagris oma olümpiamängud: jookseme, hüppame kaugust ja kõrgust, mängime palli. Kaugushüppes sain ma teise koha. Rahvastepalli mängime homme.»

Kõige rohkem meeldis mulle lõkkeõhtu. Ühel päeval olid kasvataja Jane ja Olev kavalate nägudega. Nad olid pannud metsa kändidest ja kividest teemärgid ja salakirja. Meie pidime liikuma nende märkide järgi ja leidma salakirja. See oli selline tagurpidi kiri: КОБІУКЕ ГОККЕОНІКЪ КНІ-ЛВННД ОКЗВВУУГЕ. Lõkke süütas minu sõber Juhan, tema on juba pioneer. Meie hüüdsime kõik koos: «Sütti, sütti, lõke!» Ja siis süttiski lõke põlema. Tore oli vaadata, kuidas sädemed õhku tõusid.

Siis mängisime, laulsime, tantsisime ja kuulasime huvitavaid jutte. Sel õhtul läksime magama pool tundi hiljem kui iga päev. Rääkisime veel voodis juttu, aga tuli kasvataja. Ta üldse ei rielnud, vaid jutustas ka ühe toreda loo ja jäimegi magama.»

«Kuidas selle tõusmise ja voodi ülestegemisega lood on!» küsis ema.

«Ühel hommikul tahtsin küll veel magada. Siis tuli aga kohe meelde, et Olev ootab võimlema. Ta oskab hästi vilistada ja tema lõbusa vile saatel hakkame marssima,» ütles Rein ja jäi mõttesse. Küllap ei tahtnud kohe öelda, et voodi ülestegemist ta veel õpib. Ja sokke tuli kaks korda pesta, enne kui kasvataja ütles: «Puhtad». Ja hammaste pesemine kipub ka vahel ununema.

«Mida me vanaemale ütleme!» küsisid Riina ja ema nagu ühest suust.

«Ütelge talle, et ärgu närveerigu. Saan hakkama. Nüüd pean küll minema. Olen täna sööklas korrapidaja.»

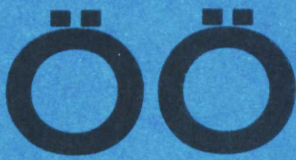
ELJU MARDI

Illustreerinud ANNE AARE

ASTA KASS

ÖÖ hakkas tulema. Tal oli suur must tekk kaenlas, et kui kohale jõuab, viskab selle maailmale üle: olgu ikka päris pime kohe.

«Tähed juba taevas!» imestas **Öö**, kui üles vaatas.

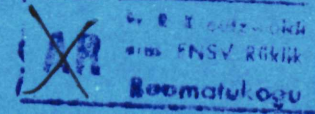
«Küll nemad pidid aegsasti tulema hakkama.»

Öö jäi tähti imetlema, unustas päris ära, et peab ikka ise ka oma musta pimedusetekiga kohale jõudma. **Öö** vaatas ja luges tähti, siis nägi säravat kuud ja luges ka selle ära.

«Päris kahju neid kinni katta, aga pole midagi parata,» mõtles **Öö**. «Muidu arvatakse, et ma polegi viitsinud tulla. Ta rullis oma teki lahti ning viskas selle kuule ja tähtede üle. Tema imestuseks ei läinud maailm põrmugi pimedamaks. Muuseas oli ka tõesti viimane aeg kuu ja

tähed kustutada, sest päike hakkas juba tõusma.

«Oli see alles lühike öö, nagu jänese sabajupp,» ütlesid inimesed. «Ei saanud aru, kas teda oli või ei olnudki.» **Öö** tundis oma lühiduse pärast piinlikkust. Edaspidi hakkas ta alati veidi varem tulema ega unustanud end enam nii kauaks kuud ja tähti imetlema. Nõnda oli iga öö eelmisest pisut pikem. Nii lühikest ööd nagu jaaniöö enam ei tulnud, seda on ainult üks kord aastas.

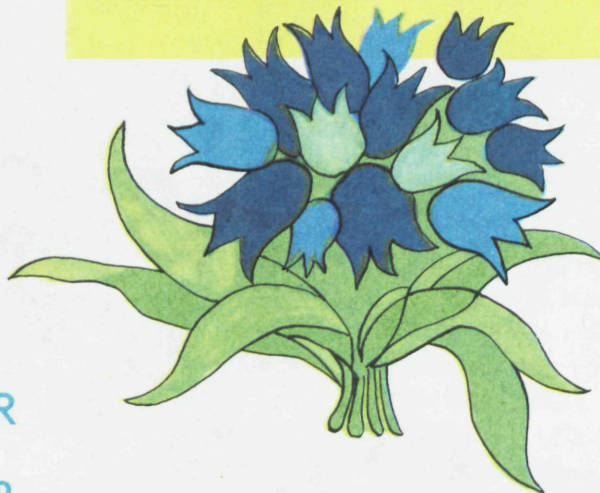

Pildistanud GUSTAV GERMAN

Õnnitleme 60

RALF PARVE –

Värsid, mida «Täheke» selle leheküljel avaldab, kirjutas luuletaja, näite- ja lastekirjanik Ralf Parve umbes kakskümmend viis aastat tagasi. Nüüd on nende luuletuste esimestel lugejatel endil juba lapsed. Missugune laps ei tahaks minna loomaaeda! Need Eesti NSV teenelise kirjaniku Ralf Parve värsid kutsuvad sinna.

ILVES

SIIN ON SUUR JA KÕRGE PUUR,
PUURIS KASS ON HIIGLASUUR —
NÄGU PAHASENA PILVES.
KAS ON KASS!
EI, LAPSED, — ILVES!

PAABULIND

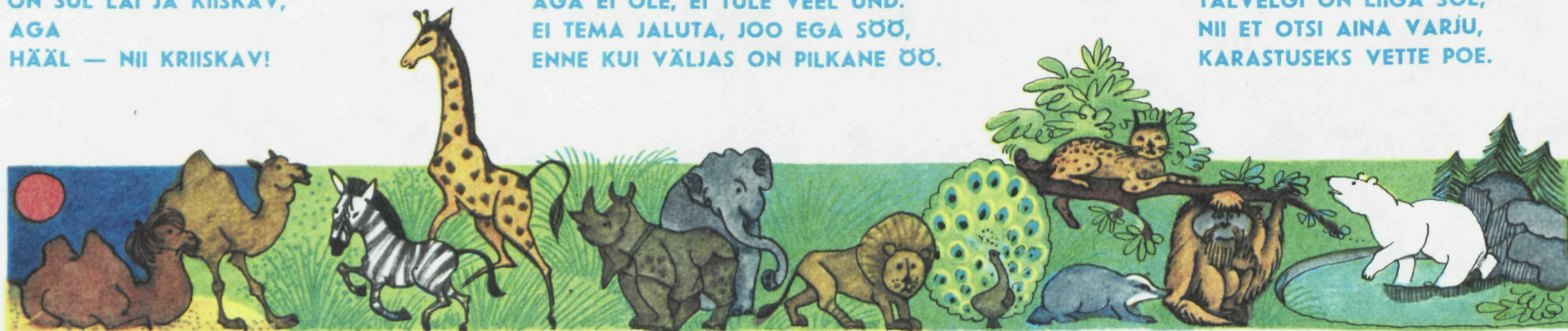
PAABULIND, SA OMA SABA
IMEVÄRVILINE AVA!
AGA NOKKA ÄRA AVA —
NII VÕID LAPSI HEIDUTADA:
SABA
ON SUL LAI JA KIISKAV,
AGA
HÄÄL — NII KRIISKAV!

MÄGER

MAGAVAD
ANTSUD JA SIIMUD JA TOOMAD,
MAGAVAD LOOMAAIAS KA LOOMAD —
ÕÕ JÕUDIS KÄTTE, ON VAIKUSE TUND;
VÄIKSEL MÄGRAL, SEL TERASEL LOOMAL,
AGA EI OLE, EI TULE VEEL UND.
EI TEMA JALUTA, JOO EGA SÕÖ,
ENNE KUI VÄLJAS ON PILKANE ÕÕ.

JÄÄKARU

SÕITSIN SIIA PÕHJANABALT,
KUS MA ELADA SAIN VABALT;
TEIE MAAGA MA EI HARJU —
TALVELGI ON LIIGA SOE,
NII ET OTSI AINA VARJU,
KARASTUSEKS VETTE POE.

KUIDAS VALGUSFOORI TULED TÜLLI LÄKSID

ROMAN AVRAMENKO

Elasid kord ristmikul valgusfooris kolm vennakest-tulekest: Punane, Kollane ja Roheline. Nad tegid tööd ööd ja päevad. Inimesed rääkisid neist suure armastusega: «Kui toredad vennad! Vaadake, kui sõbralikult nad koos elavad.»

Aga siis ühel päeval läksid vennakesed tülli. Kõik sai alguse sellest, et Kollane solvus: «Teie,» ütles ta teistele, «lasete minul liiga vähe põleda. Vaadake, kui kaua te ise põlete! Ma ei taha enam koos teiega elada.»

Niimoodi öelnud, läks Kollane minema. Kusagilt leidis ta tühja valgusfoori ja asus sellesse elama.

Nüüd läksid Roheline ja Punane ka tülli. Kumbki tahtis kogu aeg põleda.

«Mis sinust ka kasu on,» pahandas Roheline Punasega. «Sinu pärast jäävad inimesed kogu aeg hiljaks! Ka mina lähen sinu juurest ära.»

Jäigi siis Punane üksinda. Tal oli väga hea meel. Nüüd võis ta kogu aeg põleda. Kõik autod ja jalakäijad seisis ilusasti paigal. Natukese aja pärast hakkas aga Punasel häbi, sest inimesed ja autod pidid nüüd minema mööda teist tänavat, mille ristmikul olid kõik kolm tulekest-vennakest kodus.

«Kus on küll mu vennakesed?» nuuskus Punane ja vaatas kurvalt tühja tänavat. «Kui nad tagasi ei tule, kus-

Illustreerinud ELLE TIKERPÄE

tun kurbusest igaveseks!»

Vennakesed samal ajal olid agaralt tegevuses. Roheline näitas tuld nelja suunda. Järsku märkas ta ehmatusena, et ristmikule lähenevad kõigist neljast küljest autod. «Nad põrkavad ju kokku!» kiljatas Roheline ja kustus suurest hirmust.

Kollasel niisugust hirmu ei olnud.

Tema oma tulega manitses ju liiklajaid ettevaatusele. Ainult igav oli üks valgusfooris elada.

«Ei,» mõtles Kollane, «nii see asi ei lähe. Tarvis tagasi vennakeste juurde minna.»

Läsksi siis Kollane tagasi oma majakesse-valgusfoori. Roheline oli seal juba ees. Ka tema oli aru saanud, et

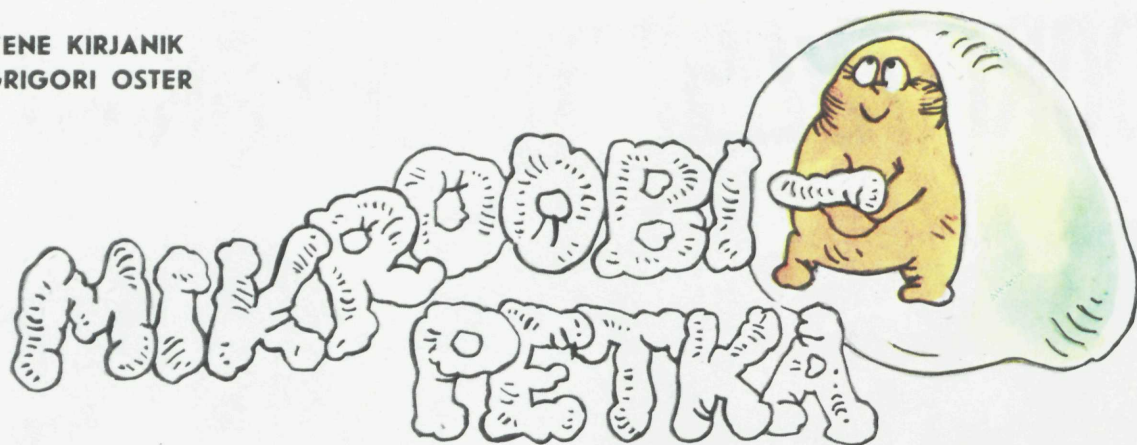
kõige parem on vendadega sõbralikult koos elada. Uuesti hakkasid kõik kolm üksmeelselt tööle.

Varsti nägid nad rõõmuga, et vahepeal tühjaks jäänud ristmikul valitseb jälle rõõmus elevus.

Tõlkinud HELVE LÖHMUS

© «За безопасность движения»
№ 4 1977.

KUIDAS PETKA VEETILGA PÄÄSTIS

Ühes veetilgas elutses mikroob. Mikroobi nimi oli Petka. Petkal olid isa ja ema. Muidugiteada samuti mikroobid. Ja veel olid Petkal vennad ja õed, vanaisad ja vanavanaisad, vanaemad ja vanavanaemad, tädid ja onud — terve parv sugulasi. Kõik ikka samuti mikroobid. Elutsesid nad koos Petkaga veetilgas ja käisid seetõttu pidevalt märgadena ringi.

Üldiselt on mikroobid väga väikesed. Mis tahes mutukas paistab neile suurem kui elevant. Aga Petka oli ka muidu väike, sest ta ei olnud veel täiskasvanuks saanud.

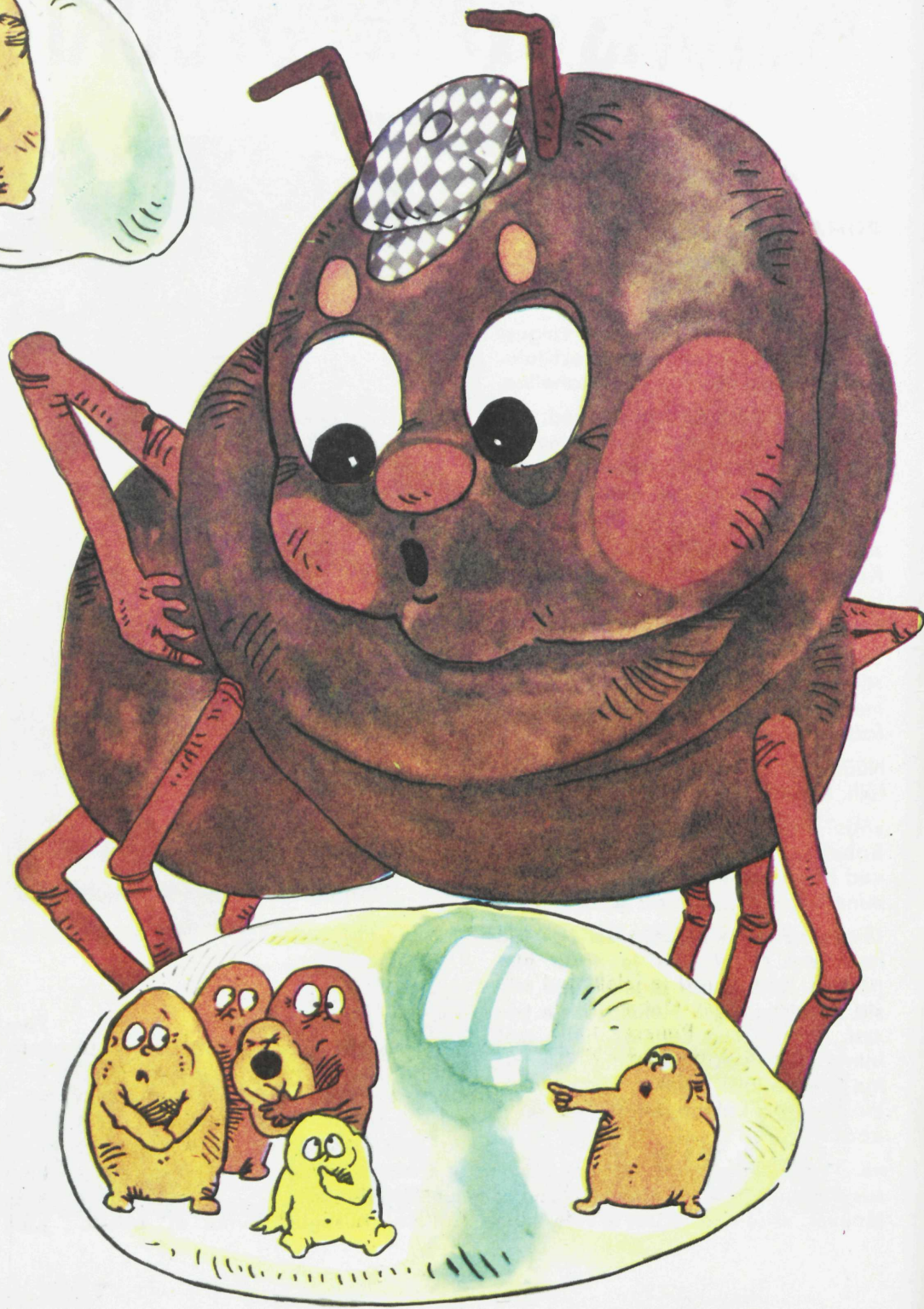
Ükskord juhtus nii, et veetilgast, milles mikroobid elasid, jooksis mööda sipelgas. Sipelgas märkas veetilka ja ütles: «On alles täna palav. Kas ma ei peaks selle tilga ära jooma? Pealtnäha paistab see õige karastav.»

Mikroobid kuulsid ja ehmusid kangesti. Nad hakkasid veetilgas sagima, pistsid karjuma ja nutma. Ühesõnaga, tegid paanikat. Ainult Petka ei löönud araks. Ta torkas pea veetilgast välja ja ütles sipelgale väga valjul häälel: «Nonoh, sipelgas, kas su ema pole sulle siis rääkinud, et keetmata vett ei tohi juua?!»

Sipelgas imestas ja küsis: «Kes see minuga kõneleb?»

«Mina, Mikroobi-Petka. Mina sul küll ei soovitaks meie veetilka ära juua. Sa võid ju haigeks jääda, sest tilgas elame meie, mikroobid!»

«Aitäh, et hoiatasid!» ütles sipelgas. «Sa oled tõeline söber!» Ja jooksis oma teed. Aga mikroobid kiitsid kõik väikest Petkat ja rõõmustasid, et ta päästis kodutilga hukkumisest.

Üks Petka vanematest vendadest oli juba nii vana, et isegi käis piimakombinaadis tööl. Ta istus koos teiste mikroobidega suures katlas ja tegi piimast hapupiima.

Petka ajas juba ammu vennale peale: «Võta mind endaga kaasa, ma tahan ka piimast hapupiima teha.»

«Sa oled veel väike, sul ei tule midagi välja,» vastas vend. Aga Petka mõtles: «Ja kuidas veel tuleb! Paremini kui sinul.»

Ükskord tõi vend oma palga — terve mannertüüpi piima — ja pani kõrvale, jalust ära. Aga Petka ronis palga sisse ja kukkus sellest hapupiima tegema.

Ainult välja ei tulnud tal hapupiim, vaid kefiir. Istub Petka venna palga sees ja mõtleb: «Kefiiril pole samuti viga. Vaata, et hapupiimast paremgi veel.»

Samal ajal tuli vennal tahtmine muist palka ära juua. Võttis suutäie, ja pahandama: «Mida see siis tähendab?»

Illustreerinud RAIVO JÄRVI

Mikroobid kuulsid ja pärivad: «Mis lahti?»

«Mulle on piima asemel kefiiri antud.»

«See on korralagedus,» räägivad mikroobid. «Ära sa seda asja niimoodi jäta.»

Nüüd haaras vend kefiirimannergu koos Petkaga ja jooksis piimakombinaadi direktori juurde nõrdimust avaldama. Aga direktoril oli just lõunavaheaeg. Direktor lõunatas — sõi suppi, sõi kotlette, ise mõtles: «Hüva oleks praegu külma kefiirikest peale juua.» Vaevalt sai ta nii mõelda, kui Petka vend sisse formas: «Imetlege nüüd, selge kefiir!»

«Väga hea,» vastas direktor, «andke aga siia.»

Ta võttis mannergu ja hakkas kefiiri jooma. Aga Petka istub mannergus ja mõtleb: «Mis nüüd küll saab?!»

Petka vend vaatas ja vaatas, kuidas direktor kefiiri joob, ning ütles: «Te olete juba peaaegu kogu minu palga ära joonud!»

«Mis palga,» imestas direktor. «Teile antakse palk piimas. Aga siin on ju kefiir.»

«Selles konks ongi,» räägib Petka vend. «Mulle anti piima asemel kefiiri. Mina seda asja nii ei jäta.»

Direktor mõtles natuke. «Aga kefiiril pole vigagi. Õige maitsev. Teate mis! Teeme vahetust. Ma annan teile oma palga — piima, näe, see seisab mannergus seal kapikese peal, aga teie andke oma kefiir vastu.»

«Hea küll,» ütles Petka vend. «Mina olen nõus vahetama, ainult kui see kefiir nii maitsev on, andke siis ka mulle natuke proovida.»

Hakkasid siis Petka vend ja direktor kordamööda kefiiri proovima, kuni tegid põhja peale. Aga põhja peal istub Petka.

Petka vend imestas ja pistis kisama: «Mida sina siin teed? Roni otsekohe palga seest välja. See on nüüd direktori palk.»

«Olgu peale,» ütleb direktor. «Tühja kah. Nagunii jõime teiega kogu minu palga ära. Mitte sellest ei ole praegu vaja mõelda ja rääkida. Nüüd oleks tarvis teada saada, kes säärase maitstva kefiiri tegi.»

Petka lausus tagasihoidlikult: «Mina tegin.»

«Kui nii,» rõõmustas direktor. «mäaran teid otsemaid kefiiritsehhi juhatajaks.»

Petka tahtis kähku nõusoleku anda, kuid nüüd segas vend vahele: «Vara tal veel ülemuseks hakata, ta on alles väike.»

«Pole viga,» ütles direktor. «Eks siis ootame. Aga kui ta suureks kasvab, teen temast tingimata kefiiritsehhi juhataja. Ma pean kefiirist väga lugu.»

Siis võtsid Petka vend ja Petka lauakeselt piimamannergu, jätsid direktoriga hüvasti ja läksid koju. Aga kodus vend ise lubas Petkal oma uue palga sisse ronida, ja õhtusöögiks jäi juba terve mikroobipere kefiiri.

Tõlkinud JAAN RANNAP

Illustreerinud VALLI HURT

OTT ARDER

Päike ja pall

EILE LÄKS ÕHUPALL KATKI.
LÄKS KATKI MU PUNANE PALL.
VÕIB TUUA RÕOMUTUID HETKI
SEEGI PÄEV, MIS POLE HALL.

EILE LÄKS ÕHUPALL KATKI,
LIHTSALT LÕHKES KUI SEEBIMULL.
EKS JUHTU JU HULLEMATKI,
AGA KA PALL POLE NULL.

KUID ISA ÜTLES, ET LUSTLIK
PEAKS IKKAGI OLEMA MEEL,
SEST PUNAVSOE PÄIKE KÜLL KUSKILT
EI NIIPEA NÄI LÕHKEVAT VEEL.

NAERSIN JA VAATASIN PÄIKEST,
SEDA SOOJA JA ÜMMARGUST.
KAUA MA VAATASIN PÄIKEST,
NII ET SILME EES OLII MUST.

VAHEL ÕHTUTI TAEVAS PAISTAB
SIISKI KÕVER JA KATKINE KUU.
ISA ÜTLES, ET NII AINULT PAISTAB
JA MU ISAL ON TÕSINE SUU.

Õuna lõuna

ÜKS USS KORD MÕÖDA
LADVAÕUNA ROOMAS
JA OLI JUBA HAMBAID
ÕUNA SISSE LÕÖMAS.
ÕUN AGA KÕHATAS,
ÜTLES: «MUL ON LÕUNA!»
USS VABANDAS JA ROOMAS
OTSIMA TEIST ÕUNA.

Oma tuba, hernes, uba

HERNES VAJAB KASVAMISEKS KAUNA,
SIISKI TAST EI KASVA ÕUNA.
HERNEST KASVAB IKKA HERNES,
OAVARRE OTSAST UBA.
SULLE TUBA,
MULLE TUBA,
LIIVAKAST JA MÄNGULUBA.

Vana ahi

TEAN ÜHT HEAD JA VANA AHJU,
ULGUDES TA KÕEB, SEST KAHJU
TUNNEB IGA KASE PÄRAST,
TEMA SEES MIS PÕLEB ÄRA.

Tõnu sõnu ritta ladus

TÕNU SÕNU RITTA LADUS,
SELLEST JUTT SAI ÕIGE LADUS:

NAABRI AIAS ÕITSEB KASTAN,
MINA LILLEKESI KASTAN.
KASTEKANNUST TILKU SADU
LANGEB NAGU VIHMASADU.

EI SEE KEVAD KAUA KESTA,
VARSTI VAHETAB TA KESTA.
KUI SUVI KÄES JA TOLMAB TEE,
EKS SIIS NAABER HEINA TEE.

MEIE KOHAL TAEVASINA,
RÖÖMUS MINA, RÖÖMUS SINA!
KÄIB HOOGNE ELU IGAL POOL.
KAS OLED TERVE LAPS VÕI POOL?

KÕEB ULGUDES, KUID AHJUSOOJA
TÄIS SAAB IKKA KAMBER.
LÄEB TALVEPÄIKE VARA LOOJA,
LAPSED AHJU ÜMBER.

HEA TUJU ON KÕIGE PAREM ROHI

Pildistanud VILLU MAASK

Minu ema Helbe Merila töötab haiglas, ta on arst. Arste on mitmesuguseid — ühed arstivad lapsi, teised täiskasvanuid. On nina-, kurgu- ja kõrvaarste, hambaarste ja oh! neid on nii palju, et mina ei oskagi kõiki ära ütelda. Iga haiguse peale on arst, kes haigust hästi tunneb ja oskab inimesi terveks ravida. Minu ema oskab neerusid ravida ja kui vaja, siis ka lõigata, ta on haavaarst ehk kirurg. Neerud on inimesele väga vajalikud, nad puhastavad meie verd. Neerudesse võib aga vahel tulla põletik või tekkida kivid. Kui inimene jääb haigeks, siis peab ta kindlasti arsti juhtimisel ennast ravima. Õigemini koos arstiga, sellepärast et arst teab ja oskab haigust ravida, aga haige

peab kõiki rohtusid võtma, uskuma ja mõtlema, et ta kindlasti terveks saab. Hea tuju on kõige parem rohi, ütleb minu ema. Mina lähen iga päev kooli ja minu ema läheb ka iga päev tööle. Mina tulen pärast tunde koju, aga ema ei tule kunagi kindlal kellaajal. Haigeid ei saa kella järgi ravida. Mõne haigega läheb väga kaua aega, aga arst peab kõiki haigeid nägema ja teada saama, kuidas nad paranevad ja missugused on nende analüüsid. Analüüs on see, kui, näiteks, võetakse näpust verd ja arstid pärast uurivad, kas kõik on hästi või midagi peab ette võtma. Analüüse on igasuguseid. Need aitavadki arstil haigust kindlaks teha ja ütelda, kas peab sööma vitamiine või porgan-

deid või hoopiski palju vett jooma.

Kui rohtudega neeruhaigust enam ravida ei saa, siis otsustatakse teha lõikus ehk operatsioon. Enne operatsiooni uurib haiget veel mitu arsti: kas haige süda ja kopsud on terved ja kas ta kannatab kõiki süstimisrohtusid. Mõnikord tehakse ka mitu röntgenipilti neerudest. Need näitavad, kuidas haigus neerus parajasti on. Ema teeb sellega alati nalja, ta ütleb haigele nii: «Homme olete nagu filminäitleja, tehke rõõmus nägu pähe, siis tulevad ilusad pildid!» Minu ema teeb alati rõõmsa meelega oma tööd.

Operatsioonisaalis peab olema kõik hästi puhas. Kirurg paneb selga eririietuse, jaki ja pikad püksid. Kõik, kes lõikussaalis, seovad ette mitmekordsest marlist maskid. See on sellepärast, et pisikud ei läheks haava peale. Käsi tuleb enne operatsiooni mitu korda pesta. Kui keegi teist tahab ka kunagi arstiks saada, siis peab ta juba praegu õppima hästi käsi pesema.

Vahel võib lõikus kesta mitu tundi. Teate ise, kui raske on seista ühel kohal, pea ettepoole kummargil. Pärast lõikust on ema alati väsinud. Aga ta peab olema veel haige juures, et kohe abi anda, kui vaja. Minu ema jääb raske lõikuse järel tihti ööseks haiglasse.

Päris väiksena ma ei teadnud, et ema töö on tähtis. Ma tahtsin kangesti muinasjutte kuulata. Minu ema oskab neid hästi jutustada. Sageli jäi jutustamine pooleli. Telefon helises ja ema läks kiiresti haiglasse. Mina nutsin vaikselt padja sisse ja ootasin teda koju. Kui siis ema haigalõhnaga koju tuli, vaatasin ma talle otse silma ja sain kohe aru, kuidas tal läks. Ema silmadest on seda alati näha.

Väiksena olin kurb, kui ema haiglasse läks. Nüüd aga arvan, et tahan ka ise arstiks saada, sest see töö on vajalik ja tähtis.

ANUGA

ajas juttu

KIIRA KAHN

TÕNN

VÄIKE TÕNN PATERDAB EMAGA SUVISES METSAS. TÕNN VAATAB MADALALE, SINNA, KUS PUUTÜVED SAMBLAST ÜLES KERKIVAD. EMA VAATAB KÕRGELE, SINNA, KUS LADVAD TUULES KÕIGUVAD. SEEPÄRAST MÄRKAVAD NAD ERINEVAID ASJU.

«VAATA, ORAV HÜPPAB,» ÜTLEB EMA.

«NÄE, SIPELGAS RONIB MÖÖDA PUUD,» ÜTLEB TÕNN. SEEJÄREL VAATAVAD TÕNN JA EMA KOOS. ALGUL ORAVAT JA SIIS SIPELGA RÄNNAKUID. KUI SIPELGAS LÕPUKS ROHU SISSE ON KADUNUD, ÜTLEB EMA: «VAATA, TÕNN, KUI PALJU MAASIKALEHTI SIIN ON! KAS SA TEAD, MIS MARJAD NENDE VARTE KÜLGE VARSTI TULEVAD?»

«MAASIKAD!» HÜÜAB TÕNN.

«AGA VAARIKAVARTELE TEE ÄÄRES?»

«VAARIKAD MUIDUGI!»

«AGA PIHLAPUUDE OTSA SÜGISEL?»

TÕNN MÕTLEB JA TÕNN ÜTLEB: «PIHLAKAMARJAD.»

«ÕIGE,» ÜTLEB EMA. «AGA MIS TULEVAD ÕUNAPUU KÜLGE?»

«ÕUNAD!» KILKAB TÕNN.

«AGA KUUSKEDELE? MIS TULEVAD TALVEKS KUUSKEDE KÜLGE?»

«SA KÜSID MUUDKUI NII TEADA ASJU,» PAHANDAB TÕNN. «KUUSKEDE KÜLGE TULEVAD KÜÜNLA.»

KLAABU MAAILMARUMIS

SINA KLAABU
JÄÄD RAKETI-
VALVESSE.

KÕIGEKS
VALMIS!

VÄRV

LENNATES VÕIB
SAMA HÄSTI
VALVATA.

TERE TULEMAST
KLAABUDE PLANEE-
DILE.

KLAABUD EI
OLE TEIE-
SUGUSED.

MEIE PLANEE-
DIL ON KLAABUD
JUST MEIE-
SUGUSED.

NAERATAGE!

MINA LENDAN
OMAPEAD.

MINA TIIRLEN
ÜMBER MAA.

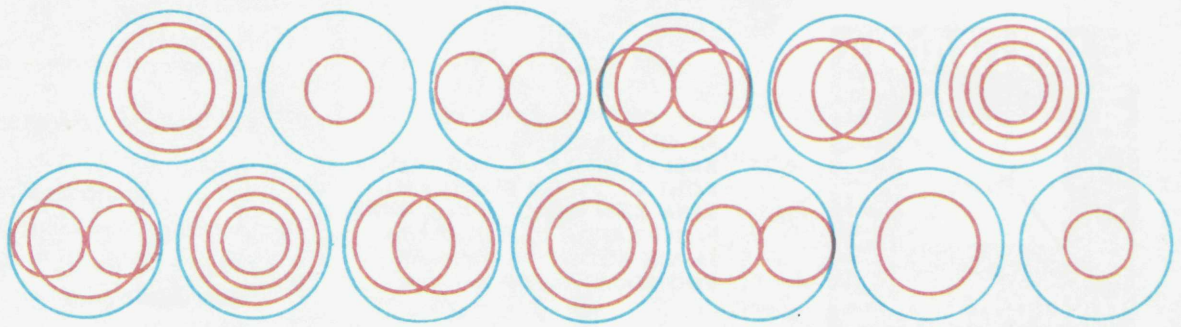

RAPORTEERIB KLAABU.
VALVEKORD MÖÖDUS
VAHEJUHTUMITETA.

Joonistanud AVO PAISTIK

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

MISSUGUNE
KUJUND
PUUDUB
ÜLEMISEST
REAST!

LAPSED
LÄKSID
MATKAMA
JA EKSISID
ÄRA. AITA
NEIL LEIDA
ÕIGE TEE
LAAGRISSE.

IGA SÕNA
KIRJUTAMIST
ALUSTA
ORANŽIST
RUUDUST.
SAAD TEADA
ÜHE
SUVELAAGRI
NIME.
MIKS ON
SELLEL
LAAGRIL
NIISUGUNE
NIMI!

KUST NEED
LAPSED
LAAGRISSE
SÕISID!
L. ANNILT
U. RATT
R. ÖVU
P. AHASALU
V. RAAN
R. KEREVA
A. PIDE
E. PÄÄTO
O. EGUR
R. PÄNU

Joonistanud PIRET NIINEPUU

TIPA

MUL ON TORE KUTSIKAS,
TA ON ÜSNA NUTIKAS,
KAELAS ON TAL VALGE SALL,
KÕHT ON PUNNIS NAGU PALL.
SABA KÄIB RINGI VINKA-VONKA,
PAKKI KANDA HÄSTI OSKAB.
JA KUI KOOLIST TULEN MA
RÕOMSALT KILKAB TIPA KA.

MAIVI HALLER,
Varstu Keskkooli
IV klassi pioneer

KELLEKS MA TAHAN SAADA?

Ma tahan saada autojuhiks. Suvel olen tihti isaga sõitmas käinud. Mulle hakkas see töö meeldima. Vahel kutsub isa mind appi. Kui isa autot parandab ja auto all on, siis mina annan talle võtmeid kätte. Mõnikord ma vaatan, kas isa autol kõik suunatud põlevad. Kui mõni ei põle, siis isa uurib, kas pirn on läbi põlenud või on juhe lahti. Ma olen ise ka proovinud natuke sõita. Isa on siis kõrval ja õpetab mind. Ma praegu seda kindlalt ei tea, mida ma suureks saades tegema hakkam, aga autojuhtimise õpin ikka ära.

RAIMO LAUD,
Koonga 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

LOOMAAIAS

LOOMAAIAS KÄISIN MA,
NÄGIN PALJU LOOMI.
IGAÜKS ON
PÄRIS ISEMOODI.

SUURES PUURIS MAGAB KARU,
MÕMISEB JA EI ANNA RAHU.
SIIN ON ILVESED JA TIIGRID,
KITSED, ANTILOOBID, SIILID.

ENE INDLO,
Tallinna 36. Keskkooli
IIa klassi õpilane

LIBLIKAT ARSTIMAS

Ühel päikesepaistelisel suvepäeval nägin, et minu kassipoeg Nöpsik mängib ühe valge ribakesega, mis liigutab. Lähemale minnes silmasin, et see polnudki mingi ribake, vaid liblikas, keda Nöpsik endale tahtis. Võtsin liblika kassilt ära ja viisin trepile. Liblikas enam ei liigutanud ja ma kartsin, et ta ei jää ellu. Panin ta kortislehe alla ja läksin toitu otsima. Tõin liblikale võilille ja kollase karikakra õisi. Ma ei tahtnud aga teda siingi pidada, sest siit

oleks võinud Nöpsik ta hõlpsasti kätte saada. Nüüd tegin talle aseme vana kännu alla. Tõin sinna sõnajalgu ja neile puistasin peale veel sirelilehti. Nüüd oli liblika voodi valmis. Panin ta pehmele asemele, lilleõied kõrvale ja ühe sirelilehe veel peale. Siis puistasin ka kulu talle peale. Pidi soe saama.

Järgmisel päeval nägin, et liblikas on juba väljas. Viisin ta puuriidale. Varsti oli ta kadunud. Küllap oli nii palju jõudu kogunud, et jõudis ära lennata.

KÜLLI RIIGA,
Valgjärve 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

MINU PAPAGOID

Mulle toodi Tallinnast papagoide. Nad on väga ilusad, üks sinine, teine kollane. Mina tahtsin neile nimeks panna Kollari ja Aara, aga ema arvas, et neid oleks parem Mikuks ja Manniks kutsuda. Me veel ei tea, kumb isa-, kumb emalind. Seda me saame alles siis teada, kui emalinnul läheb nokakümm halliks, isalinnul siniseks. Neile tuleb süüa anda. Nad söövad ka muna ja puuksi. Aga kui me nad tuppa lendama lasksime, tuli välja, et neile maitseb veel palju muudki. Ema kaktusel sõid nad ühe haru paljaks ja aaloe nokkisid pitsiliseks. Tädi Leiii kirjutas, et papagoide õpivad ka rääkima. Mina õpetan neid ütleva «tere» ja ema õpetab «korista tuba ära». Praegu pole nad veel kumbagi ära õppinud, aga küll nad õpivad. Ma tahtsin enne saada tänavakoristajaks ja poemüüjaks, aga nüüd tahan saada loomade uuri- jaks.

PIRET PEIKER,
7-aastane

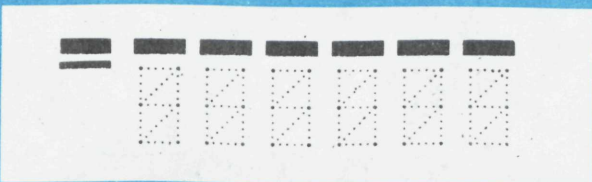
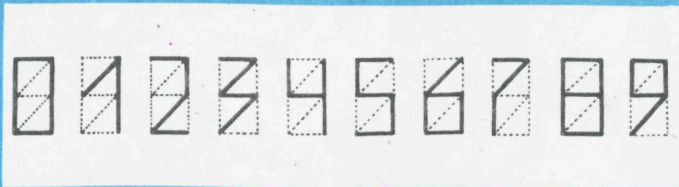

«Minu sõber Andrus ujub koos delfiinidega» —
joonistanud ANTTI KARM Tallinna 37. Keskkooli
IIIc klassist.

Mis numbrid need niisugused on! Raamatutes taolisi ei leia, koolivihikusse sellised ei kõlba. Ja kirjutadagi tülikas. Aga küllap tead! Niisugused numbrid on kirjaümbriku tagaküljel. Ümbriku esiküljel korduvad küll samad lahtrid, ainult need on tühjad.

Lahtritesse tuleb kirjutada sihtnumber. Ja kirjutada selliselt, nagu ümbriku tagaküljel on näidatud.

Mida sihtnumber tähendab ja miks just nii peab kirjutama! Meie maal on kaheksakümmend tuhat kohta, sidejaoskonda, kuhu lennukid ja laevad, autod ja rongid kirju viivad. Püüame ette kujutada seda arvu. Kui näiteks loeksid kokku kõik sõnad, mis «Tähekeses» kahe aasta jooksul trükitud, alles siis saaksid nii suure arvu. Aga kirju saadetakse päevas mitmeid kordi rohkem.

Kõik Tallinnas postkasti pandud ja ka teistest paikadest Tallinna jõudnud kirjad viiakse kohe Postifootlemise Keskusesse. Iga päev umbes kakssada tuhat kirja. Kui need kirjad näiteks tänavale üksteise kõrvale ritta seada, saaksime tee, mida autoga tuleb sõita pool tundi.

Et iga kiri tohutust kirjahunnikust õigel ajal õigesse kohta jõuaks, tuleb need kiiresti ära sorteerida.

Eraldi tuleb panna need, mis saadetakse Moskvasse, samuti need, mis lähevad Tartusse või mis jäävad Tallinna või lähevad mis tahes paika meie maal. Et kirju oleks lihtsam sorteerida ja et seda võimalikult kiiremini teha saaks, selleks peabki ümbrikul olema sihtnumber. Kirjade sorteerijad ei vaatagi aadressi, mis teinekord veel hooletult kirjutatud, vaid ainult sihtnumbrit. Kui sihtnumber algab arvuga 100, tähendab — Moskvasse! Kui neli esimest numbrit on 2024, siis Tartusse, kui 2020, saadetakse kiri Kohtla-Järve poole. Kui 200, jääb kiri Tallinna. Sihtnumbri viimased arvud näitavad sidejaoskonda, kust postiljon kirjad saajatele kätte toimetab. Tulevikus hakkavad kirju sorteerima masinad. Oks masin teeb ära kümne inimese töö. Kui siis ümbrikul sihtnumber puudub või ei ole see täpselt kirjutatud, ei oska masin kirja õigesse sidejaoskonda saata.

Kõiki vajalikke sihtnumbreid saab teada sidejaoskonnast. «Tähekeses» sihtnumber on 200101.

JOHANNES PIRITA

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 6 — 1979. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus, Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär H. Väli 681-400.

Laduda antud 3. V 1979. Trükkkida antud 23. V 1979. Trükiarv 72 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükihoognaid 2. Arvestuspoognaid Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel NATALJA ŠEVTSUKI joonistus «Suvi».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография. Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 1535. Тираж 72 000.

